

марки. Обаче, когато човѣкъ, въ своя личенъ животъ, дойде до положението да събира такива удостовѣрения въ сандѣка си, за смѣтка на това, че е изпълнилъ дълга си спрѣмо себе си, той вече е на кривъ пѣтъ. Когато съвременнитѣ хора си услужватъ взаимно, тѣ плащатъ тази услуга съ пари. Значи, днесъ паритѣ се явяватъ като размѣнно срѣдство между двама души. Но истинска, разумна обмѣна между двама души е онази, която почива на взаимна любовъ, на взаимно довѣрие. Тази обмѣна има смисълъ. Ако между единъ земеделецъ и единъ богатъ човѣкъ се създадатъ взаимни отношения на любовъ, земеделецътъ ще пожелае да даде отъ житото си на своя приятелъ, безъ да мисли за нѣкакво възнаграждение. И богатиятъ ще е готовъ да даде на приятеля си една или две златни монети, безъ да счита, че плаща за житото. Земеделецътъ ще счита, че е далъ жито на своя приятелъ, като изразъ на любовни отношения къмъ него. Богатиятъ пъкъ, съ своята златна монета, закрепва тѣзи отношения.

Казвамъ: любовта трѣбва да се постави като връзка въ отношенията на хората. Тази е задачата на ученика: да покаже на хората, какъ да живѣятъ помежду си. За да съществуватъ любовни отношения между хората, на първо мѣсто тѣ трѣбва да се освободятъ отъ съмнението. Докато човѣкъ живѣе съ съмнение, никой великъ Учитель, никой великъ духъ не може да му даде онова знание, което разкрива тайнитѣ на природата. Съ хиляди години можете да тропате на вратата на Царството Божие, но докато не изхвърлите отъ себе си съмнението, подозрението, безвѣрието, умразата, завистта и темъ подобни, нито тази врата ще ви се отвори, нито ученъ човѣкъ ще станете. При това положение, вие ще си останете обикновенъ човѣкъ, и нещастieto, въ разни форми, ще ви следва: възлюбениятъ ви ще ви напусне; богатството си ще изгубите; здравето ви ще изчезне; общественото си положение ще изгубите. Въ края на краищата, вие ще приличате на капка вода, оставена сама въ пространството. Много хора има въ това положение: тѣ сж заминали за онзи свѣтъ, близкитѣ имъ ги смѣтатъ за умрѣли, а въ сжщностъ тѣ се движатъ изъ пространството, съвършено сами, отъ всички изоставени. Тѣ сж въ положението на откъснатъ листъ отъ дървото, който чувствува своята самота. Това не е животъ. Не е лесно да живѣе човѣкъ между хората и да се съмнява въ всички. Молиеръ е представилъ положението на такъвъ човѣкъ въ